

๒๐

ศรัทธาพาพ้นทุกข์

บุคคลจะอายุยืนเพราะทรัพย์ก็หาไม่ จะละความแก่ไป
เพราะทรัพย์ก็หาไม่ นักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวชีวิตว่าเป็น
ของน้อย ไม่ยั่งยืน มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา คนพาลถูก
อารมณ์ที่ไม่พอใจเบียดเบียน ย่อมอยู่เป็นทุกข์เพราะความ
เป็นพาล ส่วนนักปราชญ์ถูกผัสสะถูกต้องแล้ว ย่อมไม่หวั่นไหว
ปัญญาจัดว่าประเสริฐกว่าทรัพย์ เพราะปัญญาเป็นเหตุให้บรรลु
พระนิพพาน

ศรัทธาพาพ้นทุกข์

๑๘๖

สรรพสัตว์ที่เกิดมาแล้ว ล้วนบ้ายหน้าไปสู่ความตาย ความตายนั้นติดตัวเรามาพร้อมๆ กับการลืมตาขึ้นมาดูโลก เหมือนดอกเห็ดที่ผุดขึ้นมาพร้อมกับดินฉะนั้น บัณฑิตนักปราชญ์ ผู้มีปัญญา มองเห็นว่า ความตายไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัว เป็นเพียง แต่การย้ายที่อยู่อาศัย ไปสู่ภพภูมิที่เหมาะสมกับบุญบาปมี หรือ บาปอกุศลที่ทำไว้เท่านั้น ผู้มีบุญมากก็ย้ายไปอยู่ในสุคติโลกสวรรค์ ผู้มีบาปมากก็ต้องไปอยู่ในอบายภูมิ หากเราไม่ประสงค์ความ ตายหรือกลับมาเกิดอีก ต้องหมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งไม่ถอนถอย จนกระทั่งถึงกายธรรมอรหัตต์ สามารถจัดกิเลสอาสวะให้หมด ลื่นไปได้ เมื่อทำได้เช่นนี้ เราย่อมไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

มีวาระแห่งภาชิตใน รัฐपालเถราปทาน ความว่า

“บุคคลจะอายุยืนเพราะทรัพย์ก็หาไม่ จะละความแก่ ไปเพราะทรัพย์ก็หาไม่ นักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวชีวิตว่าเป็น ของน้อย ไม่ยังยืน มีความแปรปรวนเป็นธรรมดา คนพาล ถูกอารมณ์ที่ไม่พอใจเบียดเบียน ย่อมอยู่เป็นทุกข์เพราะ ความเป็นพาล ส่วนนักปราชญ์ถูกผัสสะถูกต้องแล้ว ย่อมไม่ หวั่นไหว ปัญญาจัดว่าประเสริฐกว่าทรัพย์ เพราะปัญญา เป็นเหตุให้บรรลुพระนิพพาน แต่คนพาลไม่ปรารถนาจะบรรลु พากันทำความชั่วต่างๆ วนเวียนอยู่ในภพน้อยภพใหญ่

ศรัทธาพาพ้นทุกข์

๑๘๓

**เพราะความหลง ผู้ใดทำความชั่วเพราะความหลง ผู้นั้นจะ
ต้องเวียนตายเวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสารต่อไป”**

ความประมาททำให้มนุษย์ต้องพบกับความทุกข์ระทม ยิ่งพลั้งพลาดไปทำความชั่วเพราะความหลงไปสร้างกรรมที่เป็นบาปอกุศล ย่อมมีวิบาก คือ ผลของกรรมที่นำไปสู่ในภพภูมิที่รองรับอกุศลกรรมที่ได้ทำไว้ ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการสร้างบารมี เป็นอุปสรรคในการดำรงชีวิตอยู่ ในการทำมาหากิน รวมทั้งอุปสรรคที่แวดล้อมตัวเรา ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ ทำให้เราเกิดความโศกเศร้าเสียใจ คับแค้นใจ รำพึงรำพันต่างๆ มีทุกข์โศกโรคภัยมาเบียดเบียน สิ่งเหล่านี้ล้วนเอาชนะได้ด้วยบุญ คือ ต้องสร้างบารมีกันอย่างเต็มที่โดยเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว

ดังนั้น นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลาย จึงมุ่งสร้างบารมีเพื่อเลิกการเวียนว่ายตายเกิดมุ่งไปสู่อายตนิพพาน แต่การที่จะไปสู่พระนิพพานได้ เบื้องต้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความศรัทธา ความเชื่อมั่นในพระรัตนตรัย และในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หากศรัทธาข้อแรกมีอย่างเต็มเปี่ยม ไม่ว่าอะไรก็สามารถโยกคลอนความตั้งใจนี้ได้ ทุกสิ่งที่ตั้งใจไว้อย่อมสำเร็จได้อย่างแน่นอน

ศรัทธาพาพ้นทุกข์

๑๘๘

*ดังเช่นเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีต ครั้งที่ยังไม่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดเสด็จอุบัติขึ้นในโลก มีกุลบุตรคนหนึ่งเกิดในตระกูลคฤหบดีที่สืบทอดความร่ำรวยมาตั้งแต่สมัยปู่ ย่า ตา ทวด เมื่อเติบโตขึ้นก็มองเห็นความทุกข์ที่เกิดจากการครองเรือน จึงเกิดความเบื่อหน่าย คิดว่าทรัพย์มรดกที่มีมากมายเช่นนี้ ก่อนจะมาถึงมือเรา บรรพชนของเราไม่มีผู้ใดเลย ที่สามารถนำติดตัวไปยังปรโลกได้ สมควรที่เราจะเปลี่ยนทรัพย์เหล่านี้ให้เป็นบุญติดตัวเราไปดีกว่า

คิดได้เช่นนี้ ตั้งแต่นั้นมา ท่านก็ตั้งใจสร้างมหาทานบารมี แม้ในยุคนั้นยังไม่มีพระพุทธศาสนา ไม่มีเณรานุญ ท่านก็ได้บริจาคทานแก่คนกำพร้า และคนเดินทาง วันหนึ่ง ท่านได้พบดาบสรูปหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้ที่ทรงอภิญญา ดาบสได้ชักชวนให้ท่านปรารณาสมบัติทิพย์ในเทวโลก กุลบุตรนั้นก็ยิ่งสร้างบุญอย่างเต็มที่ และตั้งความปรารถนาทิพย์สมบัติ ครั้นละจากโลกนี้ไปก็เข้าถึงความเป็นสหายแห่งเทวดา เสวยทิพย์สมบัติบนเทวโลกอยู่ยาวนาน จนกระทั่งหมดอายุขัยก็มาจุติในโลกมนุษย์

ครั้งนี้ ท่านได้มาเกิดในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า ปทุมุตตระ ในตระกูลที่มั่งคั่ง เมื่อเติบโตขึ้นได้มี

ศรัทธาพาพ้นทุกข์

๑๘๕

โอกาสไปวิหารกับพวกอุบาสก เห็นพระศาสดากำลังประทับนั่งแสดงธรรมอยู่ เพียงได้เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเท่านั้น ท่านเกิดความเลื่อมใสอย่างเต็มเปี่ยม จึงนั่งฟังธรรมอยู่ท้ายบริษัทสมัยนั้น พระศาสดาได้แต่งตั้งภิกษุรูปหนึ่งไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ ผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายผู้บวชด้วยศรัทธา ท่านเกิดมหาปีติ ประรณานาจะได้ตำแหน่งอันทรงเกียรตินั้นบ้าง

วันต่อมา ท่านได้อารธนาพระผู้มีพระภาคเจ้า พร้อมด้วยพระสาวกอีก ๑๐๐,๐๐๐ รูป ได้ถวายมหาทานแด่สงฆ์หมู่ใหญ่ ประรณาดำเนินเอตทัคคะต่อหน้าพระพุทธรองค์ว่า “ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า บุญที่ข้าพระองค์ตั้งใจบำเพ็ญนี้ มิได้ประรณาดำเนินพระราชามหากษัตริย์ หรือความเป็นใหญ่ในโลกสามเลย สิ่งที่ข้าพระองค์ต้องการ คือ ตำแหน่งที่เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายผู้บวชด้วยศรัทธา ขอความปรารณานั้น จงสำเร็จแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเห็นกุลบุตรนั้น มีความตั้งใจมั่นอย่างแรงกล้า ทรงมองไปในอนาคตกาล เห็นความปรารณานั้นจะสำเร็จแน่นอน จึงทรงพยากรณ์ว่า “ในอนาคตกาล ความปรารณาของท่านจักสำเร็จ ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่าโคดม” ท่านได้ฟังคำพยากรณ์นั้น ยิ่งเกิดมหาปีติ มีความศรัทธาเชื่อมั่นยิ่งในพระรัตนตรัย ได้ตั้งใจสร้างบุญอย่าง

ศรัทธาพาพ้นทุกข์

๑๕๐

เต็มทีจนตลอดชีวิต ละโลกนี้ก็ได้ไปเสวยสุขอยู่ในเทวโลกนับภavnับชาติไม่ถ้วน ท่องเที่ยวอยู่เพียงสองภูมิ คือ เทวโลกและมนุษย์โลกเท่านั้น

ครั้งจุติจากเทวโลก ท่านมาเกิดในสมัยของพระพุทธเจ้าพระนามว่าผุสสะ ในสมัยนั้นมีพระราชกุมาร ๓ พระองค์ ที่มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา มาก พวกกันผลัดเปลี่ยนวาระอุปฐากพระศาสดา กุลบุตรนี้ได้เกิดเป็นสหายของพระกุมารทั้งสาม ทำให้มีโอกาสร่วมมหาทานบารมี ได้สั่งสมบุญในภavnั่นอย่างเต็มที่ เมื่อละจากภavnานั้นก็อุบัติในเทวโลก

กระทั่งมาถึงสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เทพบุตรนั้นได้จุติมาจากเทวโลก บังเกิดในเรือนของเศรษฐีในกรุงรัฐมีชื่อว่ารัฐบาล รัฐบาลกุมารนี้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ด้วยทรัพย์สมบัติและบริวารสมบัติ แต่ในใจลึกๆ อยากจะแสวงหาหนทางที่จะหลุดออกจากเครื่องพันธนาการของชีวิต จนกระทั่งพระศาสดาเสด็จจาริกไปในชนบท ในกรุงรัฐ ถึงหมู่บ้านที่รัฐบาลกุมารอาศัยอยู่ เมื่อรู้ข่าวการเสด็จมาเท่านั้น รัฐบาลกุมารดีใจรีบไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา และฟังธรรมจากพระพุทธองค์ด้วยความเบิกบานใจยิ่งนัก

หลังจากฟังธรรมแล้ว ท่านเกิดศรัทธาอย่างแรงกล้าที่

ศรัทธาพาพ้นทุกข์

๑๕๑

จะออกบวช จึงขออนุญาตมารดาบิดา แต่ทั้งสองไม่อนุญาต ท่านจึงอดอาหารชนิดที่ว่า หากไม่ได้ออกบวชจะขอตายดีกว่า อดอาหารอยู่ถึง ๗ วัน มารดาบิดาเห็นความตั้งใจจริงใน ศรัทธาที่แรงกล้าของบุตรชาย จึงอนุญาตให้บวชทุกๆ ที่ไม่ค่อย เต็มใจเท่าใด หลังจากบวชได้ไม่นาน ท่านทำความเพียรจน กระทั่งบรรลุลุทธิธรรมเป็นพระอรหันต์ สมความปรารถนาที่ตั้งใจไว้ อย่างยาวนาน พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมองเห็นบุญกรรม ที่ท่าน ตั้งความปรารถนาเอาไว้ในอดีต จึงได้ตั้งพระรัฐบาลเถระไว้ใน ตำแหน่งผู้เลศกว่าภิกษุทั้งหลายผู้บวชด้วยศรัทธา

จากเรื่องนี้ จะเห็นได้ว่า ความศรัทธา ความเชื่อมั่น มีค่ายิ่งกว่าทรัพย์ทั้งหลายในโลก เป็นอริยทรัพย์อันประเสริฐ ที่สามารถยังบุคคลให้หลุดพ้นจากทุกข์ได้ ไม่ว่าบุคคลใดจะทำ สิ่งใดก็ตาม หากใจเปี่ยมด้วยศรัทธาแล้ว สิ่งที่ยากก็จะง่าย สิ่ง ที่ทุกคนคิดว่าเป็นไปไม่ได้ ย่อมเป็นไปได้ และสำเร็จได้อย่างเป็น อัจฉรย์ ไม่มีสิ่งใดมาขัดขวางพลังแห่งความศรัทธาได้ ดังนั้น พวกเราต้องประดับประดาศรัทธาของเราให้ดี ให้มีความ มั่นคงในพระรัตนตรัยตลอดเวลา หากทำได้เช่นนี้ ศรัทธาของ เราจักเป็นศรัทธาที่พาให้พ้นทุกข์ได้อย่างแน่นอน

